

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΕΦΟΔΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Kαθώς πεφτει δη νύχτα στὸ πεδίον τῆς μάχης, τῆς ἀμφιβλού ἀκόμη, ἀγίνοντα τὸν Ρωσικὸν στοιατὸν εἰς μίαν κρίσιμον θέσιν, ὁ στρατηγὸς πρίγκηπης Ρουσκίν, ὁ διοικῶν τὴν ἀριστερὰν πτέρωγα, αἰσθανόμενος διὰ ἐκυκλοῦτο ἀπὸ τὸν ἔθερο, διέταξε τοὺς ὀλίγους κοζάκους οἱ ὄποιοι τοῦ ἀπέμειναν, νὰ κάμουν ἔφδο. Ἐπρόσειτο τοὶ νομίζεται; Νὸ μετατοπίσουν 2 χιλιάδες Τούρκους, ἰσχυρῶς ὠχριωμένους στὸ χωρίον Κάρκοβια, καὶ ν' ἀνέβουν δρόμο στὰ Ρωσικὰ στρατεύματα ὅπως βαδίσουν κατὰ τῆς Πλέβνας.

Ο πρόγκηψ ἥξειρε πῶς ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἦταν δυσκολωτάτη. Οι Τούρκοι στρατιώται, οἱ κατέχοντες τὸ χωρίον, ἀπετέλουν μέρος τῆς ἴδιαιτέρας φρονδᾶς τοῦ Σουλτάνου καὶ ἡσαν ὅλοι κάτι τελώριοι ἀνδρες, οἱ ὄποιοι δὲν ἔξεπλήσσοντο γιὰ τίποις, δὲν ἔφοβοῦντο τίποτε καὶ διὰ μόνην ἀρχὴν είχαν νὰ μὴ ὀφίνουν ποτὲ ἔχθρον κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ τοῦ χρῆσον στὰ νῶτα μὲ τὸ μαχαίρι τον τὴν ἐρυθράν ἥμισέληνον! Τὰ ἥξευρον ὅπερα ὁ πρίγκηπος καὶ δὲν τὸν ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείῃ ἐναπότιον τῶν ἀγρίων αὐτῶν τοὺς πεντεκοσίους τελευταῖους τοὺς κοζάκους, ἥξειρε καὶ ὅτι τοὺς ἔστελνε δλονες σὲ βέβαιο θάνατο.

Ἐν τούτοις ἐκάλεσε τὸν λοχαγὸν του, τὸν Σέργιον Φριττώφ, ἵνα ώραιον ξανθόν, μὲ μάτια καταγάλανα, ὡς 25 ἑτῶν νέον, καὶ τοῦ εἶπε ψυχά :

— Κύριε λοχαγέ, θὰ λάβετε τὴν τιμὴν γὰ κάμετε μίαν ἔπειδον. Θὰ ἀπολύσετε τοὺς ἄποινος σας δλοταγῶς κατὸ τοῦ χωρίου Καρκόβου, τὸ ὄποιον κατέχει τὸ ἔχθρικὸν πεῖρικόν. Ἐάν ταπερώσετε νὰ τοὺς πέρτε αὐτὴν τὴν θέσιν, θὰ τοὺς διασπάσετε καὶ διστράτος μας θὰ σωθῇ. Ἀλλὰ θὰ κτυπήθητε κατ' ἀναλογίαν ἐνὸς ἐναντίου τεσσάρων.

Ἐάν τὸ πάρετε τὸ Κάρκοβον, καὶ ἐάν ἐλευθερώσετε τὴν διάβασιν, νὰ κτυπήσετε τὴν καμπάναν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἔγὼ θὰ εἰδοποιηθῶ. Ἐάν δὲν ἀκούσω κανένα ηχον, θὰ ἐννοήσω διὰ ὁ Ρωσικὸς στρατὸς ἐνικήθη καὶ διὰ κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἔμεινε ζωντανός.

Ο λοχαγὸς κατέβασε σιγὰ σιγὰ τὸ ὑψομένο σπαθὶ του εἰς σημεῖον ὑπακοῆς. Ἡτο τραχὺς στρατιώτης ὁ λοχαγὸς Φριττώφ, μὲ ὅλον τὸ γλυκὺν ὃς γυναικεῖον βλέμμα του. Καὶ μὲ φωνὴ σιγανὴ ἐψιθύρισε ἀπλῶς!

— Ή Καμπάνα θὰ κτυπήῃ!

* *

Ἡ σφαιρίας πέφτονταν σὰν βροχὴ γύρω ἀπ' τοὺς Κοζάκους, τὰ δόλια πηδοῦν ψηλά, μανιώδη, μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα! Σὲ ἔνα νεῦμα τοῦ Φριττώφ, μία ὀχλοβινὴ δαιμονιώδης ἀντικῆσε στὸν ἄέρα, καὶ ὁ σκοτειός ὄγκος τοῦ ἱπτέων ὄρμησε μὲ καλπαριόμ, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ κελμαρροῦ τοῦ Καρκόβου.

Οτανοὶ στρατιῶται τῆς Σουλτανικῆς φρουρᾶς είδαν ἐπερχομένην αὐτὴν τὴν λαίλαπα, καὶ οἱ γενναιοτεροὶ αὐκόμη ἐρρύγησαν. Ἡ σύνορας ὑπῆρξε φοβερό. Κάθε σταυρία ἔκοβε κι' ἔνα κεφόλι, κάθε πυροβολισμός ἔρριγε κ' ἔνα ἄγδρα;

Οι Κοζάκοι ἀπεδεκατίζοντο. Ἐν τούτοις ὁ Τούρκος στρατηγὸς βλέπων κλωνίζομένας τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν του, ὑπεχωρήσεν ὅπισθεν τοῦ χωρίου καὶ συνεκεντρώθη ἐκεῖ. Τὸ Κάρκοβον κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους. Ο ἔγχος δύος δὲν διεσπάσθη. Ο Φριττώφ ἔφορίαξε ἀπὸ δργή, — «Ο στρατὸς ἡ μοιραὶ νὰ ποιθῇ ἀπὸ σᾶς!» τοῦ εἶχε πει διατηγός. Μὲ κάθη λοιπὸν τρόπον ἔπερπε νὰ ἔσκαλον συνῆση ἢ ἔφοδος αὐτῆς, ὥστα ἔκαμε τὸν ἔχθρον νὰ τυγχωθῆση μὲν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διασπασθῇ. Ἀλλὰ πώς νὰ συνεχισθῇ ἡ ἔφοδος, ἀφού ήττα εἶχε καταντήσει νὰ περιορισθῇ σ' διλγάρις ἵπτεις μόνον;

Ο λογαγὸς συνεκέντρωσε τότε τοὺς κοζάκους του ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Καρκόβου καὶ τι τίς ἐμέτρησε. «Ησαν 60 μόνις. Ὄλοι οἱ ἀλλοὶ ἡσαν χειρος, ἔσταλμένοι στοὺς δρόμους τοῦ χωρίου. Οι ἵπποι, ἐλεύθεροι ἵππων, ἔνύριζαν ἀπ' ἐδῶ κι ἀπ' ἐκεῖ. Πολὺ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν τραυματισθῆ.

Ἡ νύχτη εἶχε ἀπλωθεί πειά. Ο λοχαγὸς ἔμενε κατηφῆς καὶ συλλογισμένος πολλὴν ὄρα, γεμάτος στενοχώρια καὶ ἀπόγνωση. «Ἐξαφανίσαμε τοῦ ιδέα, ἀλλούστοιτον ιδέα, πέρασε μέσα ἀπ' τὸ ταραγμένο πνεῦμα του. — Θὰ ἔσκαλον ουθήσουμε τὴν ἔφοδο!» ἔφορησε, μιλῶν τας μόνος του. Καὶ ἀμέσως γύρισε πρὸς τοὺς στρατιώτας του καὶ διέταξε :

— Νὰ πάτε νὰ μαζέψετε δῆλους τοὺς νεκρούς, δῆσοι ἔπεσαν καὶ δῆλους τοὺς ἄποινος δῆσοι τριγυρίζουν ἐδῶ γύρω. Κατόπιν νὰ τοποθετήσετε νοῖς νεκρούς πάνω στὶς σέλλαις τῶν ἀλόγων καὶ νὰ τοὺς δέσετε κολὰ μὲ τὰ λουριά!...

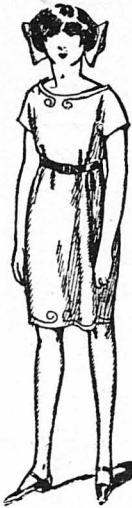
Φρίκη κατέλαβε τοὺς κοζάκους! Τὶ ἡσαν αὐτὰ ποιῆγε ὁ λοχαγὸς; Μήποτε ἐτρελλά ἀθήη; Νὰ ταράξουν ἔτσι τὴν εἰονήν νεκρῶν, τόσον ἐνδόξων! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐδίστασαν. — «Ἐλα! γοήγορα!» ἔπανελάμβανε δὲ λοχαγὸς ἐπιτα-

κτικά. Οι Κοζάκοι ήπήκουσαν. «Εσίκωσαν τα αίμόφυρτα πτώματα και τα έτοποθέτησαν πάνω στ' αλογα!...»

— Τώρα άνεβητε και σεις στα έλογα σας! Φωνάζει δι Φριτώφ, άφού άνεσχημάτισε πάλι την ίλη του, μιαν ίλην άπαισιαν, άπο ξόντας και νεκρούς. Οι 60 κοζάκοι, με τα χέρια καταματωμένα, πήραν ταῖς θέσεις των έπικεφαλῆς της ίλης.

— «Έμπρός πρός έφοδον!» Φωνάζει τότε ο λογαγός.

«Η ίλη άριμα και η έφοδος συνεχίζεται λυσαλέα έξω τού χωρίου. Οι Τούρκοι, οι οποίοι είχαν ίδη πίτοντας τούς περισσότερους τῶν κοζάκων στη προηγούμενη σύγκρουσι, ήσαν πλέον ήσυχοι και εξαφίσθηκαν δταν ειδαν δτι είλαν καταληφθήσαν έποδον άπο τόσο μεγάλη έχθρική δύναμι. Γρηγορα— γρήγορα συνετάχθησαν δπως ήματσερεαν προς μάχην και άντεπεθησαν. Μέσα σσο σοτάδι της ινχής ή έφοδος αντή έζει κάτι τα μυθή δες τῶν ήσουϊκῶν παραδόσεων. Δὲν διεκρίνετο δι άριμδος τῶν ίππων και μπορούσε κανείς νά πιστεψῃ οτι ήταν διο το φωτισικό ίππικο έπι τόπου. Η πρώτας τάξεις του Τουρκικού πεζικού έκαμφθησαν. ή δεύτερος ιες δὲν άργησαν νά υποχωρήσουν και για μια στιγμή οι Τούρκοι στρατιώται πετούν τα διπλα και φεύγουν διαλυμενοι!»

Οι κοζάκοι ήντες καί... νεκροί μαζή ένικησαν. Άλγα ήπειτα καπόπιν, τή γαληνή της νύχτας έτάσαξε κωδωνοφρουσίαν. Η άδος πρός την Πλεύραν ήταν πλέον ελεύθερο στο Ρωτικό στρατό.

Ο στρατηγός Ρουσκίν μόλις άκουσε την κωδωνοφρουσία πάπεκαλύψθη και άντρωπος, που είδε τόσους μάχαις και τόσους καταστροφαίς, έδακεν ε τώρα. Αμέσως συνήρθησε το έπιτελείο του και έφθασε καιλπάζων στο γωριόν. Φανταστήστε ίδιας τής έπικλησί του, διαν είδε έσαφρα παραταγμένην στην πλατείαν σχεδόν διλόβητη την ίλη του ίππικου των κοζάκων.

Ο λοχαγός έσπευσε νά τὸν προϋπαντήσῃ.

— Το Κάροβον είνε έλευθερο! είπε χαιρετίζων διά της σπάθης.

— Ήμουν βέβαιος για την νίκη και σις συγκάιω! άπήγησε ο στρατηγός. Και ξανιρώθησε: — «Εγετε πολλούς φονευμένους λοχαγέ;

— «Όλους, στρατηγέ!

— «Όλους!... Και ποιοι είνε αύτοι έκει πάνω στ' αλογα;

— Οι Κοζάκοι μας στρατηγέ, οι οποίοι ήπηρξαν ηρωες και μετά θάνατον άπομη.

Ο στρατηγός έπικησάσε τότε και άντικρυσε τοὺς ίππεις. Ήσαν νεκροί, καταπατημένοι, δεμένοι πάνω στ' αλογού τους. Λίγοι είλαν έπικησει και άπο τής δευτέρων σύγκρουσιν. Οι περισσότεροι με τό κεφαλή πρεματέμενο πρός τό στήθος χλωμοί, παγωμένοι έταλαντεύοντα δέξια και άριστορά, στος κινήσεις τῶν άλόγων, νεκροί, χωρίς ζωήν, γεμάτοι πληγές και αίματα, άλλα και διό φορές ήρωες!...

ZAK ΔΟΥΜΠΡΕΓΙΛΛΑ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

«Η διεύθυνσις τοῦ <Μπουκέτου>, έκτος τοῦ περιοδικοῦ άντοι, τὸ διπονον δέδωσεν εἰς τὸ κοινόν, τέλειον άπο πάσης άποψεως, μὴ φεισθείσια κόπων και τέσσον, πρόσκειται νά προσφέρει ηδη εἰς τὸν λαόν και έτερον σειράν έκλεκτον ἀνάγνωσμάτων, μοναδικῶν εἰς τὸ εἶδός του. Άρχιση ίδη προστίθησε καταρτίζουσα <Βιβλιοθήκην τοῦ <Μπουκέτου> διά μηνιαίων έλδοσεων, έκλεγουσα πρός τοτο τὰ ιώσια τῶν έργων τῶν γνωστοτέρων ξένων και Έλλήνων συγγραφέων. Ούτω θὰ έκδικη τὸ μονον την μή, α. περιλαμβάνων ἐν αὐτοτελες μυθιστρόημα, έλεκτον και άξειναντον.

«Οι άναγνωσταί μας, οι έπιυμοντες ν' άποκτήσουν τὰ έργα τῆς <Βιβλιοθήκης> του <Μπουκέτου>, διάνταν νά έγγραφουν πρὸς τοῦ συνδρομηταί, καταβάλλον τες τούμπον, έξαμηνον η ἔτησίαν συνδρομήν. Ή συνδρομήν θὰ είναι 120 μόνον δραχμάς δι ἔν τος και ἀνάλογος διά τὰς τομηνίας και έξαμηνας. Οι συνδρομηταί μον δια λαμβάνουν τακτικά κάθε μῆνα τὸ βιβλίον του. Η άνεσταμεν πρός τούτο εἰς γνωστούς λογίους και μᾶς μεταφράζουν τὰ πλέον γοητευτικά έγγα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Αι έδοσεις μας θὰ είναι πολυτελες και κομφότατα. Αι συνδρομηταί δέον νά άποστέλλονται εἰς τὰ γραφεία μας. Τοιουτορθότος θ' άποκτήσετε ούοι, πληγ τοῦ <Μπουκέτου> και μίαν σειράν θαυμασίων έργων, καταρτίζοντες έλεκτον έγγραφουν θιβλιοθήκην. Τὸ πρώτον έργον θὰ έκδοθῇ τον Ίουλον.

Δέν πρέπει λοιπόν κανείς νά χάσῃ αύτή την εύναιριαν. «Ολοι οι άναγνωσταί μας πρέπει νά έγγραφούν συνδρομηταί τῆς <Βιβλιοθήκης> τοῦ <Μπουκέτου>. Θὰ δεχούειν άκομα και μηνιαίων συνδρομής. Αποστέλλεται σύντομα τὴν συνδρομήν σας διά νά άρχιστε λαμβάνοντες άπο τὸν πρώτον μῆνα τὰς έδοσεις τοῦ <Μπουκέτου> αι οποῖαν θὰ είνε μοναδικαί.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κ. Καροπίνην, Προφ, Δανιήλ 16, ένταυθα, Φιφ'κα Δέδες, Δεληγεώργη 103, Πειραιά, Όδοσεινά Νάνης, Ρωμανού 36, Θεσσαλονίκη, Χαροπ. Ξανθόπολος, Σχολή Τεχνών Ναυστάθμου, Δημ, Τεακασόπουλον, Ιερά άδος 77, ένταυθα.

Έληφθη τὸ άντιτιμον και ένεγράφητε συνδρομηταί εἰς τὴν βιβλιοθήκη τοῦ <Μπουκέτου>.

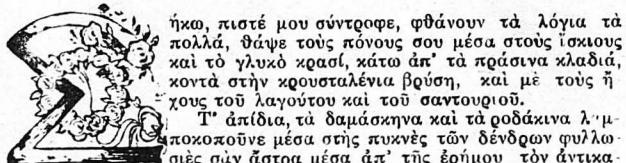
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Γ' Από τὰ Πολεμικὰ Τραγούδια τοῦ Πολεμιστῆς Ανταρε!

(ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ)

Στὴ ζωὴ και στὴ χαρά.

ήκω, πιστέ μου σύντροφε, φθάνουν τὰ λόγια τὰ πολλά, θάψει τοὺς πόνους σου μέσα στούς ισκιους και τὸ γλυκό κρασί, κάτω απ' τὰ πράσινα κλαδά, κοντά στὴν κρουσταλένια βρόση, και μὲ τοὺς ηχούς τους λαγούς και τοὺς σαντονούριοι.

Τὰ δάκια, τὰ δαμάσκηνα και τὰ φοδάκινα λμποκοπούνε μέσα στὶς πυκνές τῶν δένδρων φυλλώσις σὲ σὰν δστα μέσα απ' τῆς έρήμου τὸν άντικα τοποτισμό.

Τὰ σύκα και τὰ ρόδια, δρόμα επίνω στὰ κλωνάρια τους, δροσάται τὰ τραγανά, φαινονται σὰν γιά τα δρέψουν.

Τὰ κυδνόνια μὲ τὸ βάρος τους λυγίζουν τὰ κλωνάρια τους, μοιάζουν μὲ τίς αλκες τῶν διατάλων πανώριων γυναικῶν. Τὰ κίτρα αστράφτουν σὰν τὸν ήλιο πού έπειθοβάλλει ποτού πότους λόφους.

Τὰ πορτοκάλια είναι σὰν χρυσούς κομπούδες είναι την καρδιά την ποταφύλια τοῦ βραδιά την γάμου τους Τὰ κλήματα είνε ντυμένες σαν νύφες τὴ βραδιά τοῦ κρέμανται σὰν κρόσσα.

Τὸ κελαΐδισμα τῶν ποτιλίων και μὲ τὸν κρωμό τῶν κοράκων, μὲ τὸν παραποτεικούς λαρυγγοσύνης τὸν άηδονιού ποτού πάλλει άνάμεσα σὲ μηδωμένες φυλλωσιές, μὲ τὰ ξεφωνήματα τῆς περδικας και τὸν δρυτιού, μὲ τὶς κραυγές τους δηλες τῆς Φύσης τῆς φωνές ποτού μις καλούνε στὴ ζωὴ και στὴ χαρά.

Μελαγχολεί γιατὶ εἰνε μακριά της

«Η καρδιά μου δὲν βρίσκεται στὸ κρασί καμά παρηγοριά, κ' ή άρωτιστο τῆς μελαγχολίας δὲν άφίνει τὴ ψυχή μου.

Τὰ βλέφαρά μου φαινονται πώς άναπαυόνται γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ κολυμπούν στὰ δάκρυα τῶν σκοταδιῶν.

Τὸ πραγούδι μεγείται μὲ θλιψη τὴν καρδιά μου, ματι πού θυμίζει εἰκείνην ποὺ είνε τὸ άντικείμενον δλων μουν τὸν πόθων.

«Αχ! Η θυμητης τῆς Αμπλας μουν ποὺ μέ παιδεύει άμα άκοντο τὸ πραγούδι, και λέω: «Δὲν είνε διόριο ούλα αύτα.»

Δὲν υπάρχει στη γη τῆς Χεγκάζης ένα τσαντήρι πού μού παγοδεύεται νά τὸ πλησιάω;

Δὲ ζη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σαντηρη μιὰ κόρη, σκεπασμένη, μ' έναν πετόνιου πυκνό, μιὰ κόρη λαζαρά;

Μιὰ κόρη ποὺ τὰ φορέματα της σκορπούν τὸ άρωμα του μόσχου και τῆς καμφορᾶς, άναπατωμένο μὲ κρασί;

Τὶ είναι γιὰ τ' άλογομο φεγγάρι ή διοριοι τιον, ούταν ή Αμπλα περπατή δίγον τοὺς πεπλους της; Τὶ είνε γιὰ τὸ κλαδί τὸ λυγίσμα του, ούταν ή Αμπλα λυγίζει τὸ κορμί της;

Τὸ στόμα της είνε γεμάτο μαργαριτάρια άμα γελάει.

Τὰ μάγουλα τῆς ξεπερνοῦν τὴν ουαρφάτη τοῦ ρόδου.

«Αια γένει είνε ένα κλαδί πού λυγίζει. ήμα στέκεται. ίσια, μιὰ λόγη όρθιμόνεν.

Άμα θυμούμαι τῆς ζάρες της. ποὺ δὲν της βιλέπτω πια, γίνομαι σὰν τρελλός.

Καὶ γιὰ νά λησμονήσω δρομῷ στὴ μάχη σὰ μανιακός.

Ποτίζει τ' άρματά μου μὲ τῶν άχτρων μουν τὸ αίμα. ποὺ τρέχει σὰν ποτάμι απάνω στὴ γη.

Καβάλλον στὴν άραβική φοράδα μουν ποτέ τὴν νάχη φτερά δαιμόνου τὴν ώρα τῆς μάχης. άριμη μαζή της στὴ θάλασσα τοῦ θανάτου, ποὺ τὰ κύματα τῆς τραγάρον τὸν ένα άπάνω στ' αλλο.

Τὸ αἴτιο μουν χλιμιντρίζει άρματας μέσα απὸ τὴν πλάγη τῆς της πυκνές σὲ σφυρίζουν σὲ πύδια διογιρά μουν.

Πόσους καβάλλοντες, ω Αμπλα, δὲν έκαναν νά δαγκώσουν τὰ δάχτυλά τους άπο λύσσα, πόσους γενναίους και' άτρομητους πολεμιστάδες, ω Αμπλα, δὲν έκαναν νά φανε κρύμα!

Τοὺς άρρηνα τροφή στὰ άγρια θεριά τῆς έρημον, και στὰ σαρκοφάγα ζρνια.

Κ' υστερα, άποτραβηγμένος στὸ τσαντήρι μουν, καταπονεμένος απὸ τὴ θύμησι σου, ω Αμπλα, έγω ό Σκληρός, ό γιος τῆς Άποντος, άφινω τὴν ψυχή μουν νά τηνε κατατρών τὸ θεριό τοῦ Πόνου, τὸ θεριό τῆς Λαχτάρας.

K. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ